

BUITENLAND

twee. Jezus, wat een prachtige vissen zijn dat. Die wil ik ook vangen.

"Watch out for the shallow seagrassfields", riep hij ons na toen we de gashendel naar beneden duwden en koers zette naar de brug tussen Long Key en Grassy Key. We hadden haast. Over twee en half uur moeten we terug zijn. We, zijn wij en de Boston Whaler die we net gehuurd hebben. De nieuwe motor stuwt de stokoude Whaler ongenaakbaar door het rimpelloze water.

"Hooo!..", roept ze nog. Net te laat. We zitten aan de grond (waar is de dieptemeter als je hem nodig hebt). Drie keer raden.... vastgelopen in een zeegrassveld met slechts 30 centimeter water onder de kiel. Eruit springen, afduwen, schroef controleren, geen schade?, en weer verder. Maar wel een heel stuk langzamer.

Op een waterkaart heeft Jim, de verhuurder, precies aangegeven waar we moeten vissen om tarpoen te kunnen vangen. We hebben pinfish en inktvis als aas. De pinfish voor de tarpoen de inktvis voor allerlei soorten bodemvis. Al snel vangen we de eerste snappers, baarsachtigen die een aardig potje kunnen trekken. Groot zijn ze niet maar aan de lichte spullen die we gebruiken is het een heerlijke sport.

Dan begint ineens de molen te krijzen van een hengel met inktvis. "Dat wordt een grote...", denk ik. Prachtige sport in ondiep water. Enigszins teleurgesteld zie ik een visje bovenkomen van amper 40 cm; bonefish. Een krachtig explosief in een klein jasje. Overigens kunnen die bonefish behoorlijk van formaat zijn, tot zo'n tien kilo. We liggen heerlijk te vissen, als je naast de boot je aas laat zakken zie je de vis bijten. Vis vangen we aan de lopende band...

Hee, m'n pinfish begint als een razende te zwemmen. Effe wachten, effe wachten, nog effe wachten, was me verteld door Jim ... en nu slaan!! Grond, vast, denk ik. Niet dus. Vis en een grote ook. De slip giert, in

de verte springt een vis boven het water uit en dan is het over... het spoel is leeg en met een knal breekt de lijn. Ik kan wel janken maar ik dat doe ik niet. "Dat was een tarpoen!", riep Lia ten overvloede. Wat een kick... ik ga emigreren, ik wil hier wonen. Een onweersbui zorgt ervoor dat we snel de haven moeten opzoeken. In de warme regen varen we terug. Deze dag kan niet meer stuk, deze kick vergeet ik nooit meer. De beelden van de gierende molen, de springende vis en de laatste meters lijn blijven in mijn geheugen gegrift.

De volgende dagen reizen we op ons gemak langs de westkust terug naar Tampa Bay. Onderweg genietend van prachtige stranden, mooie baaitjes en natuurlijk vissen we overal waar we de auto parkeren. Je kan werkelijk overal met de auto komen. Vissen doe je met garnalen, inktvis en kleine visjes die je zelf vangt met een warnet. Aas koop je gewoon in de supermarkt of bij één van de vele baitshops langs de weg. Het werpen van (en vangen met) een warnet vergt enige oefening. De visuitrusting is gering; een hengel, een mes, onderlijnen, haak en een emmer.

Overal kan je vissen en mooier nog, overal vang je vis. Eén plaats vonden we heel bijzonder. Longboat Key. Ongerept, hagelwit strand, een onbeschrijfelijk heldere zee en geen hond te bekennen. Je waant je op een onbewoond eiland. Aan het eind van strand lag een oude pier. Na onze uurtjes op het strand en in de zee nog even vissen op deze pier. Warnetje uitgooien, visjes vangen, aan de haak en afwachten. Nog geen twee minuten later.... de slip van m'n Daiwa giert als een bezetene (nu wel met driehonderd meter 45 honderste). De hengel buigt tot in het handvat, de vis rondt de pier. Na nog enkele runs te hebben gemaakt krijg ik de vis in beeld; Jack Crevalle. Tot nu toe heb ik die alleen maar gezien bij Rex Hunt Fishing Adventures op Discovery Channel. Wat een prachtige vis, wat een vechtersbaas. Op de kant

BUITENLAND

bewonder ik deze geweldenaar. Als een vis van deze maat al zo te keer gaat hoe moet dat dan zijn als je een echt groot exemplaar haakt. We vangen die avond nog verschillende jacks, een paar roggen, mangrove snappers en red snappers. De mooiste vis van de avond is echter een sheephead, een soort zebravis. In een aquarium zou zo iets niet misstaan.

Als toetje worden we getraceerd op een show van vier 'manatees', lamantijnen. Lamantijnen zijn werkelijk reusachtige dieren, een soort zee-koe. Er zijn er nog ongeveer 3.000 van op de wereld, waarvan een groot deel in de wateren rond Florida. Die beesten kwamen een kijkje nemen bij onze vispier. Op slechts enkele meters van de kant lieten zij zich in volle glorie bewonderen.

De dag erop blijven we in Longboat Key, ik wil niet meer in de Florida Keys wonen, nee ik wil op Longboat Key wonen, een strandpaviljoentje beginnen, tackleshopje erbij, chartertjes regelen, bootje kopen, visjes vangen.... zucht. Eerst even de Lotto winnen, ben ik bang.

Na een week zijn we terug bij Emma en Simon en vertellen we honderduit over onze belevenissen. Simon, een Engelsman overigens, is ook een visser in hart en nieren. Hij vertelt over de haaien die gevangen worden in de waterwegen rond hun eiland. Tot nu toe is het hem nog niet gelukt er één te haken. Hij ving alleen maar roggen! Een vis is tien punten en een rog is min vijftig punten volgens Simon. "Like reeling in a sack of potatoes", of je een zak aardappelen binnendraait. Een mening die ik overigens niet deel.

We rijden naar de boat-rental. Je kan hier zoveel boten huren als je maar wil, doordeweeks wel te verstaan, in het weekend vist bijna elke Amerikaan lijkt 't wel. We hebben geluk we kunnen een 21 ft Grady White centerconsole met 150 pk V6 huren... morgenvroeg.

230 dollar armer stappen we aan boord. Keurige nieuwe boot, GPS, zender, vuurpijlen, kaart en dieptemeter. Als de brandweer vliegen we

over het water, geen tijd verliezen, vissen moeten we. We hebben maar vier uur de tijd. Garnalen en visjes in baaitanks, inktvis in de koelbox. Emma en Lia blijven aan de kant; dit wordt mannenwerk... we gaan immers voor de haaien.

Amerikanen doen niet moeilijk als je ze vraagt waar te vissen en waarmee. Coördinaten worden gegeven, route wordt verteld en op je kaart getekend, de navigator wordt zelfs geprogrammeerd. De koers was uitgezet... op naar een wrak bij Egmont Key. Na een half uur varen over een spiegelgladde zee bereiken we het enorme wrak dat hier ongeveer 4 meter diep ligt. Stroming staat er nauwelijks en je kijkt tot op de bodem. Naast het wrak liggen is het credo. Halve inktvis aan de haak en de sport kan beginnen.

Na een uur nog geen stootje gezien. Ik begin toch een beetje een "unheimisch" gevoel te krijgen. Zoveel geld uitgeven en dan niks vangen. De dieptemeter geeft echter voldoende vis aan, sterker nog we zien ze gewoon zwemmen. Op de kaart staat een plateau met "rough ground", zullen wel stenen zijn denk ik. Klein stukje varen en maar proberen. De inktvis gaat weer overboord, een hengel met vis en een hengel met garnalen. Ondertussen met een Rapala aan de spinhengel in de weer, maar niet lang. De hengel met inktvis buigt tot in het water en de molen begint te gillen. Hangen! Van links naar rechts, naar boven, naar beneden, het houdt niet op. Dit is mooi. Terwijl Simon de videocamera bedient, probeer ik de vis boven water te krijgen. Shark, shark, begint Simon te roepen. Inderdaad m'n eerste Floridahaai laat zich zien. Ruim een meter lang is de bonnethead. Hij lijkt op een hammerhead. Hoe gaan we dit aanpakken, zonder gaf en zonder net.

Voorzichtig de vis naar de achterkant gebracht en in het water onthaken. Er staat trouwens wel een behoorlijk batterij vlijmscherpe tandjes in zo'n bek. Volgens Simon is dit een grote. De meeste bonnets zijn rond de 2 - 3 kilogram, deze woog ruim 8 kilogram. Mijn dag kan nu al niet meer stuk. Maar de pret

BUITENLAND

moet nog beginnen. De hengel met het visje begint te leven. Als een razende gaat de vis er met het aas vandoor. Enkele minuten later krijgen we zicht op de vis, een zeeforel. Als een ware acrobaat springt de vis ver boven het water uit. De laatste sprong brengt wat hij ervan verwacht, de lijn breekt.

We vangen de ene naar de andere bonnethead allemaal rond de twee/drie kilogram. Met de spinhengel en de Rapala vangt Simon een prachtige Spanish Mackerel, een soort reuze makreel. Al met al wist deze vis Simon ruim tien minuten bezig te houden.

Weer een buiger tot in water en weer loopt spoel van de Daiwa leeg. Het is maar goed dat de hengelsteunen verzonken in boorden van de boot diep zijn. "Shark", roep ik naar Simon, die heeft echter geen tijd omdat hij zelf weer aan de lieren moet. Deze voelt nog groter dan de vorige. Ik moet harder werken. Het duurt langer. Wat mag dit toch zijn? Blacktip... Simon begint de muziek van Jaws te zingen. Op een paar meter achter de boot kruist de haai met zijn duidelijk herkenbare zwarte punt op de rugvin door het water, niet van plan dichterbij te komen en al helemaal niet van plan bij ons in de boot te belanden. Tussen de anderhalf en de twee meter schatten wij hem. Dan vindt de haai dat er genoeg gespeeld is. Met een machtige zwaai van de staart duikt hij de diepte in, de leader (80 honderdste) breekt en weg is ie.....

Hoe lang hebben we nog..... iets meer dan half uur. Nog net tijd om een keer opnieuw te bezien. Het aas krijgt amper tijd om de bodem te bereiken. Hangen! Dit is weer heel wat anders. Het gaat allemaal wat trager maar toch. De vis blijft door de slip zwemmen, weg van de boot. Hij zwemt omhoog en vervolgens weer omlaag. De slip wat strakker aangedraaid maar geen resultaat. Gewoon doorzwemmen. Dit moet je echt meemaken, wat een heerlijk gevoel. Uiteindelijk keert hij om en kan ik beginnen met pompen. Een rog, een pijlstaartrog. Een grote rog. Als de vis eindelijk langs de boot ligt besluiten we de lijn door te snijden. Het lukt ons niet de vis binnen te tillen. Wat nou, zak met aardappelen. Ik heb nog nooit een zak aardappelen zo van links naar rechts zien schieten. Deze rog was ook meteen de laatste vis die we vingen. We hebben minder dan een half uur tijd om terug te varen

naar de haven. Full speed, zo trots als een pauw, met een kwartier video als bewijs, scheren we over de zee. Wat een prachtig avontuur. Ik wil niet meer naar huis, laat mij maar hier, ... geef me alsjeblieft een grote zak met geld.

Simon heeft zijn mening over roggengesteld. De meeste roggenging hij in diep water (meer dan 10 meter). Vandaag visten wij op slechts vier meter water, maar ver van de boot.

De laatste dagen van onze vakantie hebben we doorgebracht in de buurt van Clearwater. Een Mekka voor sportvissers. Nog nooit zag ik zoveel mooie sportvisboten bij elkaar. Boatersworld (www.boatersworld.com), een supermarkt voor zeegaanden. Het formaat van de Makro maar dan alleen maar varen, vissen en duiken. Van het kleinste rvs schroefje tot de meest geavanceerde visvinders, alles, werkelijk alles, kan je daar vinden. Hoezo moeilijk om een goede boothengel te vinden? Honderden... in alle mogelijke uitvoeringen en prijsklassen. Motoren? Je gelooft je ogen niet als de prijslijsten bekijkt. Zonde dat zo'n negentig pk viertakt niet in je koffer past.

O, ja en als je dan even moet wachten omdat de boot naar het schelpeneiland pas over een uurtje vertrekt dan gooi je toch even een hengeltje uit. Garnaaltje er aan en effe wachten. Vangen we toch gewoon even een paar roggenging en wat snappers.

Ik stop ermee.....ik wil terug. Even wachten op de trekking van de Staatsloterij, misschien zijn we dan aan beurt voor een miljoentje of zo..

Groeten van Toine en Lia van Ierland
Delta 400

